

másnap a vadászok s a földmérők az ablakban méricskélik
ez alkalommal a gondoskodás
mennyivel nem tudta meghosszabbítani
az ünneplő életét legalább egy
vérfoltos könyökhosszal.

(2007)

TERÉK ANNA fordításai

OLJA IVANČEVIĆ SAVIČEVIĆ

*

a kádban megnő a lábam. elhagy engem a lábam. tegnap még megérintettem a tal-
pammal a fejem búbját.
elhagy engem a lábam, vagy csak a fejem emelkedik el a földtől.
nem tudom, mi történik, de a felső polc könyvei találkat adnak nekem.

(2007)

*

apa éjjel-nappal nyitva tart. hozzá beállíthat a vers. leheveredhet nála az isten,
hogya elfárad.
átsétálhat rajta a szerelem, akár egy üres szupermarketen.

(2007)

*

ezen az estén viskójába tévedt egy kutya, aki sópikkelyes szánt húzott magával.
– majd felkeres egy férfi – mondta – akinek bordáimhoz illik az uja.
kisöpörte a viskót, bekente testét és a kutya bundájából kiúzta tenyerével
az éjt.
a jégtörők közé csúszott a tetőről a hold, az a lázas, kékes sörényű nő
az övéből borotvát húzott elő, és felszelte magának, meg a kutyának a telet.

(2007)

*

hirtelen feltámasztottam a szerelmet, a nagyon édes és száraz gyümölcsök miatt. a mandula és a méz miatt. a cukorral, kávéval és fűszerrel teli csuprok miatt. a citromhéj és a feketebors miatt.
szőlőn és fügén éltem, ujjamat rumba mártottam, és titokban epret nyalogattam. mohón lélegeztem be a pipadohány illatát. a cipőpaszta, a sötétzöld fafesték illatát. egymagam remegtem a kredenc és a tapéta között.
a gyenge ételt meg se kóstoltam: csak a rákfarkat, csak a datolyát, kagylót és fahéjat. a csókkal alig tudtam kivárni a tizenhármát.

(2007)

*

az apró szavakért kapott pénzen biciklit vettem.
világszintű biciklista voltam, utolértem a motorosokat, átugrattam a tetőket, távolról figyeltek a menedzserek.
és akkor egy rönő négyesből kiszállt egy srác, és azt mondta: hülyegyerek, majdnem elütöttelek, ki tett alád biciklit?!
négy évig elkerültem az utcáját. miután újra találkoztunk, négy évig szenvedett. legalább.

(2007)

*

ha a bóra után elfutottam volna a parkba, és fenyőmaggal teli tobozzal jöttem volna vissza,
ha a vissza tudtam volna tartani a levegőt a tenger alatt a kis mólótól a nagy mólóig,
ha megtanultam volna vezetni azt a motort, ha olyat fütyültem volna, ami elhallatszik a harmadik utcáig, ha nem mondtad volna, hogy *hagyd, fölösleges*, amikor le akartam vetni a pólómat, akkor nem írnék.
olyan könnyű volt saját örömömmre eljátszozni az apró szavakkal, ha meg is ropantottam a csontjaikat.

(2007)